

der var ikke det mindste aggressive i mine Udtalelser, der var højst en Kritik, men ikke noget, der kunde ligne et Angreb. — Og naar det ærede Medlem endvidere mente, at man ikke skulde komme med Gisninger om det andet Tings Grunde, som jeg kendte lige saa lidt som han — tager han ganske fejl, thi de Grunde, jeg har omtalt, ere udtrykkelig nævnte af Ordførerne i det andet Ting, og da de der ere nævnte som Grunde, er jeg berettiget til at antage dem som Grunde. Det er altsaa ikke Gisninger, og disse Grunde gaa netop i den Retning, jeg før nævnte, at det var personlige Hensyn til dette Ministerium og derimod ikke Hensyn til Sagen, der var det afgørende. — Den højtærede Konseilspræsident ytrede, at han ikke kunde forstaa, at man kunde tvivle om, at den vedkommende Grundlovsparagraf, der omtaler Apanager til Kongehusets Medlemmer, maa udfyldes ad sædvanlig Lovgivningsvej ved overensstemmende Vedtagelser i begge Ting og Tiltræden af Regeringen. Derom har jeg selvfølgelig heller aldrig næret den mindste Tvivl, en saadan er heller ikke kommen til Orde fra min Side. Det, jeg har omtalt, var alene Spørgsmaalet om, hvad det var for Grunde der have indvirket paa, at man har vedtaget dette eller hint. Det, jeg ønskede at opponere imod, var, at Sagerne bleve afgjorte efter Hensyn til Personerne, nemlig Ministrene, og ikke efter Hensyn til Sagerne selv.

Den højtærede Konseilspræsidents Ytringer stadfæstede, hvad jeg havde forudsat, at det ingenlunde havde været hans Mening at fremhæve sig selv som mere grundlovstro end andre. Han vilde dog ikke komme ind paa en Sammenligning — jeg ikke heller — jeg vil kun bemærke, at det fremgaar udtrykkelig af Rigsdagstidenden, at denne Ytring af den højtærede Konseilspræsident er fremkommen — hvad han i øvrigt ogsaa selv var inde paa — som Svar paa Udtalelser af Ordføreren i Folketinget, og at den højtærede Konseilspræsident netop fremdrog en tidligere Ytring om, at „den Konseilspræsident, der skulde have nogen som helst Udsigt til at hjembringe en saadan Folkegave til Kongen, som her er Tale om, han maa paa en helt anden Maade end den nuværende Konseilspræsident holde i Ære den store Kongegave til Folket“ o: Bevillingsretten. Det var altsaa en Ytring om, at den tidligere Konseilspræsident ikke holdt den store Kongegave til Folket i den Grad i Ære, som man maatte ønske og kunde vente af dette Ministerium. Dertil svarede den

højtærede Konseilspræsident: „Nu ved jeg, at det høje Ting er overbevist om, at ingen i højere Grad end jeg har holdt i Ære og vil holde i Ære den store Folkegave“. Der kunde dog være dem, der vilde mene, at den ærede Konseilspræsident derved vilde have draget en Sammenligning. Jeg forudsatte, at han ikke vilde gøre det, og det glæder mig, at han nu har stadfæstet det.

Formanden: For en kort Bemærkning har det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds Ordet.

C. C. Andersen: Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) betegnede de Udtalelser, jeg fremkom med, som ikke værende paa sin Plads. Jeg antager, at det er efter det ærede Medlems personlige Opfattelse. Jeg mener, at de vare paa deres Plads. Det ærede Medlem syntes at begrunde denne Udtalelse med, at vi leve i et konstitutionelt Monarki, hvilket afføder visse Forpligtelser. Det kan meget godt være, men det afføder ingen Forpligtelse til at vedtage Love som den foreliggende. Det kan Rigsdagen gøre, hvis den har Sympati derfor; men der er ikke noget, der binder Rigsdagen til at gøre det. I øvrigt forekommer det mig ganske sikkert, at det Parti, hvortil det ærede Medlem hører, dog ikke har haft den samme Opfattelse af dette Spørgsmaal tidligere, idet dette Lovforslag er et meget gammelt Lovforslag, der har været forelagt Rigsdagen i adskillige Aaringer og af adskillige Regeringer. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlems Betegnelse af mine Udtalelser syntes at være noget vel overlegen og heller ikke tilstrækkelig begrundet.

Madsen-Mygdal: Med Hensyn til, hvad vi nys have hørt af den ærede sidste Taler, skal jeg henholde mig til mine første Bemærkninger og blot tilføje, at jeg er aldeles overbevist om, at mit Parti altid har haft den samme Opfattelse af denne Sag som den, jeg har udtalt i Dag.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) udtalte, at det ikke var hans Hensigt med hans Bemærkninger at rette noget Angreb, navnlig ikke paa det andet Ting. Jeg har ikke kunnet forstaa dem anderledes: thi jeg skønner ikke, hvad de skulde nytte til, naar der ikke paa den ene eller anden Maade skulde ligge et Angreb i dem. Det ærede Medlem vilde ikke kendes ved, at han havde anstillet Gætninger om det andet Tings